

ЯКОВЪ КНЯЖЕСКИ

или

ОКАЯНСТВО-ТО НА ЕДНО ДОМОЧАДИЕ.

Въ начало-то на брачнiя си животъ, Яковъ бѣше единъ добръ и честенъ человекъ, и за една година слѣдваше да е такъвъ. Всичко бѣше тихо и весело. Той ся радваше съ жена-та си, и тя ся радваше съ него. Ако и да не бѣхж твърдѣ богати, тѣ имахж честитъ домъ.

Но, за жалость, той почнж да ся съдружава съ лоши другари, кои-то по-легка-легка го увлѣкохж въ грозно-то пiянство, кое-то събаря толкози домове. Това грозно пiянство събори веселiя и честитiя домъ и на Якова. Той испиваше почти всичко що-то спечалеше. Жена-та му бѣше принудена да ходи отъ къща въ къща да работи за да поддържи себе си и двѣ-тѣ си дѣчица.

Единъ вечеръ Яковъ ся завърнж у дома си малко по-рано отъ другъ пжтъ, и за голѣма честь, случи ся, че той не бѣше пiанъ онзи вечеръ. Бѣдна-та му жена още не бѣше си дошла отъ работа. Вънъ валеше доста голѣмъ дъждъ. Яковъ сѣдеше край огнище-то, което блѣщукаше отъ една-двѣ огарки, и размишляваше за пари-тѣ си, кои-то бѣше распрѣснжлъ по кръчми-тѣ, кое-то го направи и да ся по-обезспокои малко; за това той рѣши да не чака жена-та си, но да стане и да земе нѣщо да ѣде прѣди да ся върне тя. «Тамамъ тогава,» казва той, «по-голѣмо-то ми дѣте попита съ най-жалостенъ гласъ: Мама ли е това?» а азъ му казахъ,—